

Budapestre vonatkozó ujságcikke

Oszátlószám

728

Szerző:

Fekete Anna

Cím:

*Hétből hétre***Ami a miénk — az a tiéd is**

Forrás:

*Hépgyón**1955. V. 15.*

Hely:

Idő:

1955

Személy:

Helyszám:

(Hely)

(Idő)

(Köt. v. fűz.)

(Oldal)

Ha kinézek az ablakomon, épülő ház állványzatán akad meg a szemem. Távolabb pillantva pedig már kész új házak világos színei vakítanak a tavaszi napsütésben. Egyre épülnek a házak itt a Kerepesi úton, de ugyanígy emelkednek napról napra a friss falak egész Budapesten és a vidéki városokban is. Fiatal párok, sokgyermekes családok raknak bennük fészket és jónéhányuk szép új bútortal rendezi be az új lakást. Virág kerül az erkélyekre, s szőke vagy barna gyermekfejcskék kandikálnak közöttük kifelé: ismerkednek egymással, meg a környezettel.

Jó érzés — ha így távolról is — látni mások örömet, tapasztalni, hogyan alakul, szerezdik életük. Am ez a gyarapodás nálunk nem egyesek osztályrésze csupán, hanem sok-sok emberé. Egyre többé. Erre gondoltam a minap is, amikor a kezembe került Reis Lajos olvasónk levele. Arról írt, milyen megdöbbenéssel fedezte fel, hogy az oroszlanói, nem régen befejezett 38-as háztömb második lépcsőházában a fal sarkát mintegy húsz centiméter mélységben és majdnem teljes magasságban leverték. Annyira felháborította a

látvány, hogy azonnal kutatni kezdte a tettet. Kiderült, hogy a beköltözésnél az egyik lakó nagy szekrényének keskeny volt a lépcsőház. És ahelyett, hogy valami más módot kerestek volna a bútortal szállítására, vandál kézzel megrongálták a gyönyörű új épületet.

Igen, bizonyára találtak volna más megoldást is. Ha gondolkozik kissé az új lakó és nemcsak a szép nagy szekrényt tekinti a magáénak — hanem a házat is. Családi háza falából bizonyára nem faragott volna le egy fikarcnyit sem. Pedig nem valami nehéz megérteni, hogy lényegében az egyik éppúgy a dolgozók munkájának gyümölcse, szintúgy államunk pénzéből épül, mint a másik. Szemlélet dolga, hogy a bérházat ugyanúgy sajátunknak tekintjük-e, éppoly gonddal óvjuk-e, mint a családi házat.

De számos más levél, észrevétel is tanúskodik arról, hogy sokan még nem értik meg — az »állami házban« is a magukét rongálják. Ugy érzem, Sárréti József sorai szinte kiáltanak a nyomdafesték után. Ime: »Háromemeletes új házban lakom Putnokon. Nincs olyan mellékhelyi-

ség, amelynek ajtajáról ne tördeltek volna le a kilincseket, vagy az ablaktáblákat be ne verték volna a gyerekek. A vécé porcelánját bezúzva, a villanykörték kiszedve — egyesek még a sajátjukat is lelkiismeretlenül tönkreteszik. Bár ilyenkor azt szokták mondani: nem az enyém, az államé. Vajon az állam kiből áll? Kinek a pénzből épültek a házak? Erre nem gondolnak? Próbáltak volna a múltban így tenni, megrongálni a bányabárolt tulajdonát. Ugy kisöporték volna az ilyet, hogy a lába sem érte volna a földet.«

Mennyire igaza van. Gondoljunk csak kissé vissza, milyen árgus-szemmel őrködtek a háziurak és porkolábjaik, hogy a legkisebb sérülés se érje házaikat. Könyörtelenül megfizették a parányi kárt is. És mi ne vigyáznánk százsoros gonddal arra, ami a miénk, szép lakóházainkra, barátságos otthonunkra? Hiszen ha minduntalan a rongálások javítására kell fordítanunk pénzünket, kevesebb marad új házak építésére. Pedig de sokan várják még, hogy megnyíljon előttük is egy új lakás fehérre festett ajtaja!

Igy várták ezt a napot a levelekben megrótt új lakók is, várták, mikor költözhetnek be, mikor hagyhatják el a nyirkos barakkot vagy a sötét pincét. Micsoda boldogság is volt először megnyitni a fürdőszoba csapját, a gázlámpa percek alatt megfőzni a vacsorát! Szinte érthetetlen, hogy akadhatnak emberek, akik néhány hét vagy hónap alatt megelégednek minderről, hanyagul bánnak a berendezéssel, s túriuk, hogy a gyerekek telefirkálják a falakat, beverjék az üvegeket.

Olvasóink jogos felháborodással teszik szavá ezeket a mi munkásainkhoz, dolgozóinkhoz méltatlan eseteket. De nem is nézheti tétlenül egyetlen becsületes ember sem. Bizonyos, hogy minden házban sokkal többen vannak, akik megbecsülik a — rendszerint jó munkájuk jutalmául — kapott lakást, örömmel térnek haza otthonukba, szeretettel ápolják, dicsítik hajlékukat. De törődnek-e eléggé azzal is, hogy minden lakó ugyanolyan lelkiismeretesen óvja a ház épességét, rendjét, tisztaságát? Rápirítottak-e már lakógyűlésen a felelőtlen rongálókra? Juttatták-e eszük-

be, hogy hány és hány olyan, sanyarú körülmények között lakó ember van még, aki boldogan rendben tartaná az állam, a közösség drága pénzén épült új házakat? Kérték-e már a tanácsot, hogy vonja felelősségre azokat, akik nem kímélik saját otthonukat, a közös vagyont?

Az elmúlt esztendőknél több mint százezer lakást építettünk — összegezi az ötéves tervről szóló jelentés. Több mint százezer család jutott új hajlékhoz, egészséges, korszerű lakáshoz. Államunk szerető gondoskodására azzal válaszolhatunk méltóan, ha gondozzuk ezeket a házakat, hogy hosszú évek múlva is épen, ragyogóan, tisztán hirdessék — így gyarapodunk szüntelen.

Fekete Anna